

i Landkommunerne har et Skattefradrag af henholdsvis 1 600 Kr., 1 400 Kr. og 1 200 Kr. Det sætter den højtærede Minister ned til 1 200 Kr., 1 000 Kr. og 800 Kr. Og for Ikke-Familieforsørgere sætter han det ned fra 800, 700 og 600 Kr. til 600, 500 og 400 Kr. Nu ved jeg meget vel, at der i 1922 rejstes nogle Anker imod, at jeg gik for højt op med dette Fradrag, men jeg kunde ikke anerkende Berettigelsen af dem og kan det heller ikke den Dag i Dag, thi for det første indførte jeg jo den Regel, som det glæder mig, at den højtærede Finansminister vil bevare, men som den Gang var en ny Regel, at skelne mellem Familieforsørgere og andre, og dernæst var det, jeg gjorde, kun det, at jeg for Familieforsørgerne fordoblede de tidligere gældende Beløb, som var fra 800 Kr. og nedefter, og det endskønt Pengenes Værdi siden 1912 var sunket til langt under det halve. Jeg mente da, at ved at fordoble Skattefradraget, skete der egentlig ikke andet end, at man førte Princippet fra 1912 à jour og satte det i Overensstemmelse med de nugældende Forhold, hvad Pengenes Værdi angaar. For Ikke-Forsørgeres Vedkommende lod jeg altsaa Fradraget blive ved det samme, og det betød en reel Nedsættelse. Men nu vil den højtærede Minister gaa meget længere ned; han vil have, at enlige Mennesker, som man i 1912 fandt at burde give 800, 700 og 600 Kr.s personligt Fradrag, skal nu paa en Tid, hvor Pengene ikke er meget mere end en Trediedel værd af, hvad de var værd i 1912, gaa ned til 600, 500 og 400 Kr. Det er ikke nogen human Regel, og jeg begriber oprigtig talt ikke dens demokratiske Værdi, for hvad er det, den højtærede Minister gør? Han fører disse personlige Fradrag saa langt ned, at en Mængde Aldersrentenydere og navnlig saa godt som alle de Aldersrentenydere, der selv har opsparet noget, eller som selv erhverver noget for at bøde paa deres Aldersrente, kommer ind under Indkomstbeskatningen og som Følge deraf — som jeg paaviste før — ogsaa under Formuebeskatningen. I det hele taget er det en overordentlig haard Regel, baade hvad Formue- og Indkomstbeskatning angaar, for disse to Ting staar her i nøje Forbindelse med hinanden. Det er en overordentlig haard Regel mod mange fattige og tarveligt stillede: Enker, gamle, faderløse Børn og lignende. Men den højtærede Minister tjener dog maaske nogle Penge derved, han realiserer en vis Gevinst for Statskassen. Saaledes ser det ud, men saaledes er det ikke, thi hvem er det, der

faar de Penge, som den højtærede Minister faar ind ved at tage fra disse gamle og ofte skrøbelige Mennesker, ved at tage fra Aldersrentenydere og andre? Det er ikke Statskassen, der faar dem, men det er de højere beskattede, for hvem nu Fradraget føres helt op til 1 Mill. Kr. og mere i Indtægt. Medens jeg standsede med det fulde Fradrag allerede ved 5 000 Kr. og standsede helt med Fradrag ved 10 000 Kr., skal det nu føres igennem helt op, og det betyder slet ikke saa lidt. For de høje Indtægters Vedkommende kommer dette Fradrag jo op i Toppen, og da der her betaales Skat efter en høj Procent, er det ikke ubetydelige Beløb, som derved sættes til for Statskassen. Med andre Ord, man giver en Bestemmelse, som er i høj Grad generende for de daarligt stillede og giver Fordelen til dem, der har de højere Indtægter. Jeg forstaar ikke den demokratiske Dybde i denne Politik, jeg forstaar ikke en Gang, at det kan kaldes en demokratisk Politik.

Derimod er den højtærede Minister jo meget gavmild, hvad Børnefradragene angaar. Jeg forøgede Børnefradraget i meget høj Grad ved Skatteloven af 1922. Det er nu for de tre Kategorier 300 Kr., 250 Kr. og 200 Kr. Men den højtærede Finansminister vil nu trods denne mægtige Forøgelse, som var en Tredobling af de Fradrag, der fandtes efter Loven af 1912, have en ny Fordobling, føre Fradragene op til 600, 500 og 400 Kr. Hvad betyder dette? Det betyder jo, at Arbejdere med flere Børn nærmer sig til at blive skattefri. Hvis vi tager en københavnsk Familie med 3 Børn, bliver den efter disse Regler skattefri for en Indtægt af 3 000 Kr., og en Familie med 5 Børn bliver skattefri for en Indkomst af 4 200 Kr. Det er sikkert mere, end der er nogen Rimelighed i, naar man holder paa det i og for sig sunde Princip, at ogsaa Indkomstskatten skal kunne mærkes af alle Samfundsklasser, indtil man kommer ned til det absolutte Eksistensminimum. Det vil i Virkeligheden sige, at en meget stor Del af Arbejderklassen faktisk bliver fritaget for Skat til Staten.

Den højtærede Finansminister har indført et overordentlig omstridt Princip, noget, jeg ikke tror, han kommer godt fra. Det er Princippet om Skat af Skatten. Jeg tror ikke, jeg spaaer ham for ilde, naar jeg siger, at dette vil det ikke lykkes ham at gennemføre. Jeg kan vel se den relative Rimelighed i noget af den Begrundelse, den højtærede Minister fremførte, det nemlig — som ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa — som angaar Kom-